

Aangenaam kennis te maken

In een doodgewoon straatje in een doodgewoon rijtjeshuis lag een doodgewone jongen wakker omdat er net iemand was doodgegaan, wat helemaal niet gewoon was, maar verschrikkelijk.

Het was middernacht en Amir staaarde naar het plafond.

‘Je mag bij ons in bed,’ hadden zijn ouders gezegd. ‘Voor de eerste paar nachten.’

Hij ging echt niet meer bij zijn ouders in bed, zeker niet nu hij wist wat ouders daar weleens deden. Maar sowieso niet, hij was bijna elf.

En nu lag hij dus naar het plafond te staren. Hoe lang al? Hij had geen idee.

Hij lag niet lekker, hij was het niet gewend om op zijn rug te liggen. Hij lag altijd op zijn zij, logisch, want dan kon hij één arm uitstrekken en haar aaien. Hij draaide zich om en probeerde niet naar de vloer te kijken. De vloer die tien jaar lang – zijn hele leven dus! – nooit leeg was geweest. Zijn ouders hadden ontelbaar vaak verteld dat ze niet zeker wisten of ze haar wel konden houden toen Amir werd geboren. Zo’n grote hond en zo’n klein baby’tje. Maar toen ze zagen hoe ze naar hem keek en hij naar haar, toen wisten ze dat ze hem nooit kwaad zou doen. Sterker nog, vanaf dag één waren ze onaf-

scheidelijk geweest. Zodra Amir van de wieg bij zijn ouders op de slaapkamer verhuisde naar een bed in zijn eigen kamertje, verhuisde Oela met hem mee. En zo kwam het dat hij niet beter wist of daar lag ze, gewoon op de kale vloer, want ze hield niet van manden en dekentjes. Zijn lieve, trouwe Oela. Een grote lichtbruine hond van onbekend ras met lange, dikke haren die een beetje op dreadlocks leken. En nu lag daar een stom kleed.

Zijn moeder was de zolder gaan opruimen. 'Tets doen helpt tegen het verdriet,' had ze beweerd. Maar ze bleef de hele middag huilen, wat maar weer eens bewijst dat wat moeders zeggen niet altijd waar is. Uiteindelijk was ze met twee grote verhuisdozen voor de kringloop en met het kleed onder haar arm naar beneden gekomen. 'Ik was helemaal vergeten dat we deze hadden! Hij is al een eeuwigheid in de familie. Mijn oom Babak beweerde altijd dat hij er de halve wereld mee over was gevlogen, de wildste verhalen verzong hij.' Ze glimlachte door haar tranen heen. 'Zal ik hem op je kamer leggen? Dan lijkt de vloer minder leeg.'

'Best,' had Amir gezegd. Maar nu had hij daar spijt van. De vloer leek juist nog leger, omdat het verkeerd was dat er iets anders lag.

Amir klom uit bed, dat kleed moest weg. 'Stom rotkleed,' mompelde hij, terwijl hij het oppakte. Maar hij liet het direct los, want er trok een stroomstootje door zijn lijf zodra hij de stof aanraakte. 'Au!' riep hij, meer van schrik dan van pijn.

Hij probeerde het nog een keer, met één vinger. Nu gebeurde er niks.

'Tsss,' klonk het beledigd.

Amir spitste zijn oren. Had het kleed nou 'Tsss' gezegd? Nee, dat kan niet, kleden kunnen niet praten. En dat er een hoek omhoogging terwijl hij het al niet meer vasthield, dat had hij

vast verkeerd gezien.
Of het was de wind:
het raam stond
's nachts altijd op
een kiertje.

'Ik ben trouwens
een tapijt, geen kleet.'

Amir keek verschrikt
naar het kleet – pardon,
tapijt. Er ging een golfje doorheen, alsof er een cavia onder-
door liep. Was hij gek geworden? Dat hoorde je wel eens, dat je
gek van verdriet kon worden.

Het tapijt had meerdere kleuren, maar vooral allerlei tinten
blauw. Het zag er oud en een beetje versleten uit, maar dat was
nu juist weer modern had zijn moeder gezegd. Alsof hem dat
iets kon schelen.

Hij stak net zijn hand uit om nog eens te proberen om het
op te rollen, toen er weer één hoek omhoogging. En daarna
nog een. De hoeken kwamen weer op de vloer terecht, precies
zo dat Amir zou zweren dat het tapijt op zijn ellebogen rustte
en om zich heen keek.

Amir sprong op zijn bed en kroop tegen de muur.

'*Alhamdoelillah*, ik dacht dat het nooit meer zou gebeuren!' zei het tapijt. 'Jarenlang op zolder liggen verstoffen, het is toch een schande voor een begaafd tapijt als ik.'

'Ik wist niet dat...!' Amir stokte en keek naar de deur.

'Niet om je vader of je moeder roepen!' waarschuwde het tapijt.

'Waarom niet?' Amirs stem piepte een beetje, van schrik. En ja, hij wilde inderdaad zijn ouders roepen, want er lag een pratend tapijt op zijn vloer!

'Grote mensen geloven het toch niet, of ze worden bang, of allebei. En het leidt in beide gevallen tot jarenlange onterechte opsluiting op zolder, wegwijnen in een verre uithoek van een kringloopwinkel of erger...' Het tapijt kromp een beetje ineen. 'De vuilstort.'

Het tapijt kwam nog iets verder overeind en begon te schudden, wat een behoorlijke stofwolk veroorzaakte. Amir moest er een beetje van hoesten.

'Sorry, dat moest ik even kwijt, ik ben in geen jaren goed uitgeklopt.' Toen stak het één van zijn hoeken naar Amir uit. 'Maar laat ik me eerst eens netjes voorstellen.' Het tapijt schudde lichtjes met zijn hoek ter aanmoediging.

Amir schoof naar voren en legde zijn hand er voorzichtig in.

'Niet zo slapjes, geef eens een stevige hand!'

Amir kneep in de hoek, het tapijt krulde eromheen en schudde zijn hand op en neer.

'Amir, toch, als ik het goed heb onthouden?'

Amir knikte, al kon hij zich niet herinneren dat hij al had gezegd hoe hij heette.

'Aangenaam kennis te maken, Amir. Mijn naam is Zafar Omar Emín Faroek de Veertiende. Maar vanwege mijn fameuze vliegkunsten word ik ook wel kortweg Zoef genoemd.'

Alhamdoelillah, ik kan het nog!

Er lag een tapijt op de vloer dat kon praten. En dat, aangezien het net iets over vliegkunsten zei, ook kon vliegen. Als dit niet zo'n verschrikkelijke dag was geweest, zou Amir het leuk hebben gevonden. Maar nu zou hij dit tapijt meteen weer inruilen als hij Oela ermee kon terugkrijgen.

Oela! Hij had de afgelopen paar minuten niet aan haar gedacht. Amir veegde een traan van zijn wang. Ze waren nog steeds niet op.

'Ach, je hebt verdriet,' zei Zoef. Het tapijt kwam overeind, hupte naast hem op bed en sloeg een hoek om Amirs schouder. 'Vertel op. Ben je hopeloos verliefd op een prinses? Of nee! Je bent juist hopeloos verliefd op een eenvoudig meisje en nu moet ik dat meisje gaan halen en... ach, je bent net als je oudoom helemaal geen prins, natuurlijk. De tijden zijn veranderd en ik zit te raaskallen. Maar het is zó fijn om weer eens te kunnen praten, want weet je...'

Plotseling gleed Zoef van Amirs bed af. Het leek of hij heel kort een hoek voor zijn mond hield en daarna ging hij gauw plat liggen.

Heeft een tapijt wel een mond? vroeg Amir zich af. Toch snapte hij direct dat het een sst-gebaar was geweest.

'Amir?' Zijn vader kwam binnen en ging boven op Zoef

staan. 'Slaap je nu nog niet? Het is net of ik iemand hoorde praten, je zit toch niet op je telefoon?'

'Nee, pap, die ligt beneden.'

'O, nou, dan was het waarschijnlijk buiten. Weet je zeker dat je hier wilt slapen?'

Amir knikte.

Zijn vader ging op zijn knieën voor Amirs bed zitten en omhelsde hem. 'Ik mis haar ook verschrikkelijk.'

'Weet ik,' fluisterde Amir.

'Het zal moeten slijten,' ging hij verder. 'Over slijten gesproken...' Hij stond weer op. 'Ik was juist zo blij dat je moeder dit oude kleed was vergeten.'

'Tapijt,' verbeterde Amir hem.

'Hoe dan ook, het is een stoffig, oud vod.'

'Ik vind hem wel mooi,' zei Amir gauw. Bezorgd keek hij naar Zoef.

'Dan is het goed. Slaap lekker, jongen. Het komt goed, dat beloof ik.'

Amir zweeg. Natuurlijk kwam het niet goed, nooit meer. Maar dat snapte zijn vader toch niet.

Toen hij weg was bleef het stil. Amir keek naar de vloer. Daar lag het tapijt als een gewoon tapijt te liggen. Maar net toen Amir dacht dat hij het zich allemaal had verbeeld, zag hij weer dat golfje door het tapijt gaan en kwam het overeind.

'Wie was die barbaar?'

'Mijn vader. Deed het erg zeer toen hij op je stond?'

Zoef trok zijn knieën op. Dat klinkt gek, maar zo zag het eruit. Amir kon geen hoofd onderscheiden en ook geen mond of ogen, maar toch zat er volop leven in dit tapijt. Het leek zelfs of het lachte.

'Zeer zeker niet!' Het tapijt praatte iets zachter dan daarnet.

'Ik ben dan misschien wel een vod, volgens die bleekneus van een vader van jou, maar ik ben zo sterk als een beer. Eens heb ik de zoon van de broer van de sultan van Persepolis helemaal over zee gebracht en die was dik! Zijn buik was zo rond als een wagenwiel. Maar ik zette hem zó over, alsof hij een vlieg was. Zeg...' Zoef kwam iets dichterbij, hij legde een hoek op Amirs knie. 'Wie missen jullie?'

'Oela.'

'Je bent een beetje kort van stof, jongen. Wie is Oela?'

'Mijn hond.'

'O. Een hond. Nou ja, vooruit dan maar. Wat is er met de hond aan de hand?'

'Ze is... ze is er niet meer,' zei Amir.

‘Ach,’ zei het tapijt. ‘Wanneer is haar tijd opgehouden?’

Amir fronste zijn wenkbrauwen.

‘Wanneer is ze doodgegaan?’ herhaalde het tapijt.

‘Vanmorgen,’ antwoordde Amir. En de tijd was juist níét opgehouden. De zon bleef schijnen, de vogeltjes floten gewoon door, de school bleef open – al mocht hij een dagje thuisblijven, dat wel.

‘En je wilt haar graag terug?’ vroeg het tapijt.

Dat vond Amir zo’n belachelijke vraag dat hij geen antwoord gaf.

Zoef ging plat liggen en kwam toen langzaam met vier hoeken tegelijk van de vloer. Hij zweefde een eindje door de kamer. ‘Alhamdoelillah, ik kan het nog! De laatste met wie ik heb gevlogen is jouw oudoom Babak. En dat is echt al heel lang geleden. Toen hij volwassen was durfde hij niet zo vaak meer te vliegen. Maar toen hij nog een kleine jongen was, net als jij, hebben we samen heel wat avonturen beleefd.’

Normaal zou Amir beledigd zijn om dat ‘kleine jongen’ – hij zat al in groep 7, bijna groep 8. Maar vandaag voelde hij zich inderdaad een kleine jongen en bovendien was hij te verbaasd om beledigd te zijn. Er vloog een tapijt door zijn kamer!

‘Hij zei al dat hij hoopte dat jij de vleug zou hebben,’ ging het tapijt verder. ‘Je moeder had het helaas niet, ook al was hij nog zo dol op haar. Het slaat weleens een generatie over.’

‘Wat is de vleug?’ vroeg Amir.

‘Weet je dat niet?’

Amir schudde zijn hoofd.

Het tapijt zuchtte, met een stofwolk tot gevolg. ‘De vleug, dat betekent dat je het tapijtvliegen in je bloed hebt. Ik kan alleen vliegen met iemand die de vleug heeft. Anders kom ik nog geen millimeter van de grond, jammer genoeg.’

Zoef kwam naast Amirs bed zweven, het zag er stevig uit, als een vlot op een rivier. Amir zou zo op hem kunnen kruipen, als hij dat wilde.

‘Zeg, Amir, ik heb reuzeveel zin in een avontuur, het is veel te lang geleden sinds ik voor het laatst op pad ging. Als we snel zijn, kunnen we jouw Oela misschien nog wel terughalen. Wat dacht je ervan?’ Het tapijt wenkte met zijn rechterhoek.

‘Terughalen?’ vroeg Amir ongelovig. Maar er flakkerde toch een klein beetje hoop op in zijn borst.

‘Er mankeert niets aan je oren,’ antwoordde het tapijt. ‘Nou, stap op, Amir. We gaan!’

